

STEPHEN KING

MINT RICHARD BACHMAN

A MENEKÜLŐ EMBER

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2025

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Amikor fölébredt, éppen négy óra múlt – megkezdődött hát a vadászat. Illetve már három órája tart, tekintve az időkülönbséget. Erre a gondolatra jéghideget érzett a gyomrában.

Új kazettát tett a kamerába, levette a Bibliát, és fején a párnahuzattal tíz kerek percen át olvasta föl a tízparancsolatot.

Az asztal fiókjában voltak ugyan borítékok, de a szálloda nevével és címével. Habozott, noha tudta, hogy nem sokat számít. Killian szavára kellett bíznia magát, hogy a tartózkodási helyét, amit felfed a postabélyegző vagy a válaszcím, a Játékfelügyelet nem mutatja meg McCone-nak és kutyáinak. Kénytelen volt használni a postát. Nem kapott postagalambokat a kazettákhoz.

Volt egy postaláda a lift mellett. Richards aggodalommal telve bedobta a kazettát a távolsági levelek nyílásába. Noha a posta nem kap pénzt azért, hogy jelentse a versenyzők hollétét, ez akkor is borzalmasan kockázatosnak tűnt. De ezenkívül legfőbb azt tehette volna, hogy nem küldi el, az pedig lehetetlen.

Visszament a szobájába, elzárta a zuhanyt (a fürdőszoba olyan párás volt, mint egy trópusi őserdő), és leheveredett az ágyra, hogy gondolkodhasson.

Hogyan meneküljön? Mi lenne a leghelyesebb?

Igyekezett beleképzelni magát egy átlagos versenyző bőrébe. Az első gondolatát természetesen a tiszta állati ösztön diktálta: meglapulni! Keresni egy odút, és elrejtőzni!

Így is cselekedett. Ez volt a Brant Hotel.

Vajon számítanak erre a Vadászok? Igen. Egyáltalán nem menekülő embert keresnek. Rejtőző embert keresnek.

Megtalálják a rejtekhelyén?

Nagyon szerette volna, ha a válasz nem lenne, de hiába. Az álcázása megfelelő, de kapkodva lett összeállítva. Nem sok jó

megfigyelő van, de mindig akad néhány. Talán máris feltűnt. A portásnak. A pincérnek, aki a reggelit hozta. Talán valamelyik arctalan embernek a Negyvenkettedik utcai perverz bárban.

Nem valószínű, de lehetséges.

Na és milyen védelmet nyújt a Molie által készített igazolvány? Vajon meddig jó? Nos, a taxis, aki elvitte a Játékok Tornyától, a déli városrészben rakta ki. A Vadászok pedig félelmetesen, ijesztően jók. Minden ismerőst megdolgozzák, Jack Cragertől addig a szemét Eileen Jennerig, aki a folyosó végén lakik. Meddig tart, amíg valaki, talán a hígagyú Flapper Donnigan beköpi, hogy Molie alkalmanként papírokat hamisít? És ha megtalálják Molie-t, akkor annyi. A zálogos kitart, amíg komolyra nem fordul a dolog; elég agyafúrt, hogy szerezzon néhány sérülést, amit megmutathat a szomszédoknak. Csak azért, hogy egy éjjel nehogy leégjen öngyulladás miatt a boltja. Azután? Harding három repülőterének ellenőrzésével kiderítik, hogy John G. Springer éjszaka indult el az Őrült Városba.

Ha megtalálják Molie-t.

Indulj ki abból, hogy ez a helyzet. Ebből kell kiindulnod.

Akkor pedig futás. De hova?

Nem tudta. Egész életében Hardingban lakott. A középnyugaton. Nem ismerte a keleti partot; itt nem volt olyan hely, ahova elmenekülhetett, ahol ismerős terepen érezhette magát. Akkor hát merre? Hova?

Elkínzott, boldogtalan elméje beteges álmodozásba menekült. Molie-t simán megtalálták. Öt perc alatt kiszedték belőle a Springer nevet, miután letépték két körmét, benzint töltöttek a köldökébe, és azzal fenyegették, hogy gyufát dobnak rá. Egy gyors hívással megtudták Richards gépének járatszámát (jóképű, jellegtelen férfiakra, egyforma szabású gabardinkabátban) és keleti idő szerint fél háromkor megérkeztek New Yorkba. Az előőrük már ki is nyomozta a Brant címét, miután körbetáviratozták New York City szállodáit, amelyek listáját mindig naprakészen dobja ki a számítógép. Most kint vannak, körülveszik ezt a helyet. A hordárok, londinerek, irodisták, csaposok helyét Vadászok foglalják el. Fél tucat jön fölfelé a tűzlétrákon. Másik ötven a három liftnél

csoportosul. Egyre többen érkeznek légautóval a szállodához. Most vannak a folyosón, és néhány másodperc múlva kivágódik az ajtó, bezúdulnak, az izmos vállak fölött egy kamera csikorog lelkesen háromlábú állványán, és rögzíti az életben maradóknak, hogyan lesz Ben Richardsból fasírt.

Verejtékben úszva felült. Még fegyvere sincs, egyelőre.

Menekülj! Gyorsan!

Kezdetnek megteszi Boston.

Ismét eljött a műsor ideje.

Richards a kamerának háttal állt, és *A menekülő ember* zenéjét dúdolta. Fején az YMCA egyik párnájának huzata volt, belsejével kifelé fordítva, hogy ne lehessen elolvasni a rajta levő pecsétet.

A kamera olyan kreatív humort szabadított föl Richardsban, amiről eddig sejtelve sem volt. A magáról alkotott kép egy meglehetősen kemény emberről szólt, akiben alig van humor, ha ugyan ismeri egyáltalán. A közalgó halál életre keltette a rejtőző, magányos komédiást.

Amikor a kazetta kipottyant, úgy döntött, a következőt délutánra hagyja. A sivár szoba unalmas volt, és talán történik vele valami.

Lassan felöltözött, odament az ablakhoz, és kinézett.

A csütörtök reggeli forgalom mindkét irányban elárasztotta a Hunington sugárutat. A járdákon gyalogosok hömpölyögtek. A ragyogó sárga hírtáblákat bámulták néhányan, de az emberek zöme csak baktatott. Úgy rémlett, minden sarokra jut egy rendőr. Richards hallotta gondolatban a hangjukat: *Mozgás! Nincs hova mennie? Húzzon innét!*

Így hát az ember továbbmegy a következő sarokig, amely épp olyan, mint az előző, és ahonnan ugyanúgy tovább kell mennie. Dühönghet miatta, de sokkal inkább a lába fájdul meg tőle.

Richards megfontolta, milyen kockázattal jár, ha végigmegy a folyosón, és lezuhanyozik. Végül úgy döntött, hogy megcsinálhatja. Törülközőjét a vállára vetve elindult, senkivel sem találkozott, belépett a fürdőszobába.

A helyiséget betöltötte a vizelet, a szar, a hányás és a fertőtlenítő keverékének szaga. Természetesen valamennyi szaroda ajtaja le volt akasztva. Valaki harminccentis betűkkel írta

a vizelde fölé, hogy BAZZEG A HÁLÓZATOTT. Úgy tűnt, közben nagyon dühös lehetett. A vizelde egyik csészéjében szarkupac éktelenkedett. Valaki ugyancsak tintás lehetett, gondolta Richards. Néhány lomha őszi légy mászkált a kis halmon. Nem fordult föl a gyomra, a látvány túlságosan megszokott volt; de örült, hogy rajta van a cipője.

A zuhanyozóban sem volt senki. A padlót repedezett porcelán, a falakat csempe borította, ami a padló fölött vastag csíkokban málladozott. Richards teljesen megnyitotta a rozsdától eldugult zuhanyrózsát, türelmesen várt öt percet, amíg a víz meglangyosodott, és akkor gyorsan lezuhanyozott. Talált a padlón egy darab szappant, azt használta a mosakodáshoz; vagy rosszul volt ellátva ilyesmivel az YMCA, vagy a gondnok lovasította meg a tisztálkodási szereket.

Ahogy visszafelé tartott a szobájába, egy nyúlszájú alak adott neki egy röplapot.

Richards fölvette az ingét, leült az ágyra, rágyújtott egy cigarettára. Éhes volt, de várni akart alkonyatig, hogy akkor menjen ki enni.

Az unalom ismét az ablakhoz űzte. A különböző autókat számolta – a Fordokat, Chevyket, Winteket, VW-ket, Plymouthokat, Studebakereket, a Rambler-Supreme-eket. Az győz, amelyikből a legtöbb összejön, mire eljut százig. Buta játék, de jobb híján megteszi.

Arrébb a Huntington sugárúton volt az Északkeleti Egyetem, az útnak az YMCA-val átellenes oldalán pedig egy automata könyvesbolt. Miközben az autókat számolta, Richards a jövőmenő egyetemistákat nézte. Élesen elütöttek a hirdetőtáblákat bámuló ácsorgóktól, rövidebb volt a hajuk, és mintha valamenynyien skót mintás pulóvert viseltek volna, láthatólag ez volt az idei trend. Keresztülvágtek a kavargó tömegen, és bementek vásárolni. A leereszkedés és a nagyképűség olyan kényelmetlen légkörét árasztották, hogy Richards elhúzta a száját. A bolt előtti útszakaszon ötpercenként cserélődtek a sportos, ragyogó kocsik, köztük gyakran egzotikus márkák is akadtak. A legtöbbször egyetemi matrica díszlett a hátsó ablakán: az Északkeleti Egyetem,

az MIT, a Bostoni Egyetem és a Harvard jelvényei. A legtöbb bámézkodó a környezet részeként kezelte ezeket a sportkocsikat, de néhányan ostoba és mohó vágyakozással bámulták őket.

Egy Wint kanyarodott ki a járda mellől, pontosan a bolt előtt, majd egy Ford foglalta el a helyét, alig két centire állt meg a járdától, miközben a vezető, egy hatalmas szivarból pöfékelő, rövid hajú fazon üresbe tette a sebességváltót. A kocsit kicsit megbilent, mikor a fehér-barna vadászkabátot viselő utas kiszállt, hogy bemenjen a boltba.

Richards felsóhajtott. Autókat számolni nem valami nagy mulatság. A Fordok vezettek, mivel hetvennyolc kocsiból negyven ilyen márkájú volt. A végeredményt éppen annyira meg lehetett jósolni, mint a következő választásokét.

Valaki megdöngette az ajtót. Richards megmerevedett.

– Frankie! Te vagy az, Frankie!?

Richards nem szólt. A félelem szoborrá dermedtette.

– Kabbe, Frankie öcsi! – Részeg nevetés hallatszott, és a lépések távolodtak. Most a szomszéd ajtón dörömböltek. – Te vagy itt, Frankie?

Richards szíve lassan lejjebb csúszott a torkából.

A Ford kikanyarodott, hogy egy másik foglalja el a helyét. Hetvenkilenc. A francba!

A nap délutánba hajlott, egy óra volt. Richards a távoli templok harangozásából tudta. Ironikus helyzet: annak az embernek, aki az óra szerint élt, nem volt órája.

Változtatott a játékon. A Ford két pontot ért, a Studebaker hármat, a Wint négyet. Az az első, amelyik ötszáz pontot szed össze.

Úgy tizenöt perccel később felfigyelt rá, hogy a fehér-barna vadászkabátos fiatalember a könyvesbolt mögötti lámpának támaszkodik, és egy koncert plakátját olvassa. Nem zavarták el, a rendőrök nem törődtek vele.

Rémeket látsz, te hülye! Legközelebb már a sarkokban fogod látni őket!

Megszámolt egy horpadt lökhárítójú Wintet. Egy sárga Fordot. Egy öreg, ziháló léghengerű Studebakert, ami lapos kereke-

ken csoszogott. Egy VW jött – nem jó, ez nem számít. Újabb Wint. Egy Studebaker.

Egy férfi, hatalmas szivarral a szájában, közömbösen ácsorgott a sarki buszmegállóban. Ő volt ott az egyetlen. Nem is ok nélkül. Richards megfigyelte a jövő-menő buszokat, és tudta, hogy negyvenöt percig nem jön másik.

Richards érezte, hogy jeges rémület kúszik fel benne.

Egy öregember viseltes, fekete felöltőben végigsétált a járdán, és hanyagul nekitámaszkodott az épületnek.

Két skót mintás zubbonyt viselő fickó szállt ki egy taxiból, lelkesen beszélgettek, és a Stockholm étterem menüjét tanulmányozták a kirakatban.

Egy rendőr sétált arra, beszédbe elegyedett a buszmegállóban ácsorgó férfival, azután továbbment.

Richards zsibbasztó, mélyről jövő rémülettel állapította meg, hogy a táblákat bámuló emberek közül sokan most jóval lassabban őgyelegnek. A ruhájuk és a járásuk különös módon ismerős volt, mintha már többször látta volna őket, de csak most ébredne tudatára – azon a tétova, bizonytalan módon, ahogy a halottak hangját ismerjük föl álmunkban.

És rendőr is több volt.

Bekerítenek, gondolta. A gondolat tehetetlen, halálos rettegéssel töltötte el.

Nem, helyesbített az agya. Már bekerítettek.